

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
HERCEGOVAČKO NERETVANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U MOSTARU
Broj: 07 0 U 017429 20 U
Mostar, 07.09.2022. godine

Kantonalni sud Mostar, i to sudija Mediha Boškailo-Veledar, sa zapisničarom Marijanom Križanac, u upravnom sporu tužitelja „AD Harbi“ d.o.o. Sarajevo, Tvornička br.3. Sarajevo, zastupan po zakonskom zastupniku direktoru H. M., protiv akta broj: UP/II-07-02a)-14-1/20 od 22.01.2020. godine, tuženog Ministarstvo privrede HNK, Mostar, u predmetu odobravanja pristupa informacijama, dana 07.09.2022. godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Tužba tužitelja „AD Harbi“ d.o.o. Sarajevo se uvažava.

Poništava se rješenje tuženog Ministarstvo privrede HNK broj: UP/II-07-02a)-14-1/20 od 22.01.2020. godine i predmet vraća na ponovni postupak.

O b r a z l o Ź e n j e

Osporenim rješenjem tuženog organa, odbijen je kao neosnovan prigovor tužitelja izjavljen protiv rješenja tuženog, broj: 07-02a)-20-434-12/19 od 12.12.2019. godine, a kojim rješenjem je odobren pristup informacijama Centru za istraživačko novinarstvo Sarajevo, koje se odnose na privredno društvo tužitelja i podnošenje prijedloga za dodjelu koncesije za eksploataciju pirofilitskog škriljca na lokalitetu „Parsovići“ Općina Konjic.

Tužitelj je protiv rješenja tuženog organa ovom Sudu podnio tužbu u upravnom sporu zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primjene materijalnog propisa, te povrede odredbi upravnog postupka.

Tužitelj u tužbi navodi da mu nikada nije dostavljen zahtjev za pristup informacijama koji je podnesen od strane Centra za istraživačko novinarstvo Sarajevo, da bi se po njemu mogao izjasniti, te potom i da prvostepenom postupku nije valjano proveden, obzirom da nije utvrđeno da li su tražene informacije za tužitelja povjerljive i da li bi njihovim saopštavanjem za tužitelja nastala šteta, a potom i da u prvostepenom postupku nije doneseno rješenje kojim je odobren pristup informacija i određen način i vrijeme njihovog pribavljanja po pravosnažnosti rješenje, nego su iste sadržane u samom prvostepenom rješenju iako rješenje u momentu donošenja nije pravosnažno. Istovremeno tužitelj pojašnjava da je u tom postupku ranije bilo doneseno rješenje kojim je također bio odobren traženi pristup informacijam, ali je to rješenje po žabi tužitelja poništeno od strane Federalnog ministarstva pravde uz jasne upute koje su prilikom ponovnom odlučivanja zanemarene, te je čak u novom rješenju stavljena pogrešna uputa o pravnom lijeku u dijelu navoda o tome kojem organu se

žalba posnosi. Tužitelj predlaže da sud tužbu uvaži, poništi rješenje tuženog i predmet vrati tuženom na ponovni postupak i odlučivanje.

U odgovoru na tužbu tuženi je dostavio kompletan spis predmeta povodom odluke po žalbi, te predložio da sud tužbu odbije kao neosnovanu.

Sud je zakonitost osporenog upravnog akta ispitao u granicama zahtjeva i razloga tužbe, na osnovu člana 34. Zakona o upravnim sporovima („Sl. novine Federacije BiH“, broj: 9/05), pa je odlučio kao u dispozitivu ove presude iz sljedećih razloga:

Iz dokaza u spisu predmeta proizlazi da je rješenjem tuženog broj 07-02a)-20-434-12/19 od 12.12.2019. godine usvojen zahtjev Centra za istraživačko novinarstvo Sarajevo te odobren pristup informaciji da je tužitelj donosiocu rješenja podnio 09.06.2017.godine prijedlog za dodjelu koncesije za eksploataciju pirofilitnog škriljca na lokalitetu „Parsovići“ Općina Konjic, te da je taj postupak okončan aktom od 05.10.2018.godine jer tužitelj nije dokazao da ispunjava uslove za dodjelu koncesije na predmetnom lokalitetu. Odobren je također i pristup informaciji-popis dokumentacije koja se odnosi na postupak dodjele koncesije sadržan u prilogu akta broj 07-02a)-20-434-11/19, za koji je naznačeno da čini sastavni dio prvostepenog rješenja. U opisanom rješenju je poukom o pravnom lijeku određeno da nezadovoljna stranka protiv toga rješenja ima pravo izjaviti prigovor ministru privrede HNK u roku od 8 dana od dana prijema istog, te da se ima pravo obratiti Uredu Ombudsmena u BiH ured Mostar. Kao potpisnik rješenja naveden je Ministar, a dalje je na rješenju naznačeno da se ima dostaviti Centru za istraživačko novinarstvo Sarajevo i tužitelju.

Na opisano rješenje tužitelj je izjavio prigovor Ministru privrede HNK shodno citiranoj pouci o pravnom lijeku, pa je po njegovom prigovoru doneseno ovdje osporavano rješenje kojim je žalba tužitelja odbijena kao neosnovana pa između ostalog i u dijelu žalbenih navoda o tome kako je pouka o pravnom lijeku pogrešna, koji prigovor je tuženi organ našao neosnovanim sa pozivom na odredbu člana 14.stav 3. Zakona o slobodi pristupa informacijama u FBiH („Službene novine FBiH“ br.32/01 i 48/11), dajući istoj prednost u primjeni u odnosu na supsidijarnu primjenu odredbe ZUP-a koja propisuje nadležnosti u odlučivanju po žalbi protiv rješenja.

Ovakav stav tuženog je pogrešan, te je zasnovan na pogrešnoj interpretaciji zakonske odredbe, a za posljedicu je imao odlučivanje nenadležnog organa po žalbi, te kršenje jednog od osnovnih načela upravnog postupka koje je propisano odredbom člana 11. Zakona o upravnom postupku („Sl. novine Federacije BiH“, broj: 2/98, u daljem tekstu ZUP), a to je pravo na žalbu, ali i princip dvostepenosti rješavanja u upravnom postupku u smislu odredbe člana 222. stav 3. ZUP-a.

Naime odredbom člana 14. stav 3. Zakona o slobodi pristupa informacijama u FBiH određeno je da ako nadležni javni organ odbije pristup informaciji u cijelosti ili djelimično podnosilac zahtjeva se obavještava rješenjem za koje se istim stavom dalje navodi šta sve treba sadržavati. Dalje je stavom 4. istog člana Zakona o slobodi pristupa informacijama u FBiH određeno da „Nezadovoljna stranka može protiv rješenja iz stava (3) ovog člana podnijeti prigovor rukovodiocu organa u roku od osam dana od dana prijema rješenja.“

U konkretnom slučaju prvostepenim rješenjem je usvojen zahtjev i odobren pristup informacijama, pa se ne radi o pravnoj situaciji koju predviđa odredba člana 14. stav 3. Zakona o slobodi pristupa informacijama u FBiH, te se samim tim i u

smislu pravnog lijeka na takvo rješenje ne može primijeniti odredba člana 14. stav 4. istog zakona.

Obzirom da je prvostepenim rješenjem usvojen zahtjev i dozvoljen pristup traženim informacijama jasno je da se radi o pravnoj situaciji koju predviđa odredba člana 14. stav 2. Zakona o slobodi pristupa informacijama u FBiH, a za koju pravnu situaciju Zakon o slobodi pristupa informacijama u FBiH ne sadrži odredbu koja samostalno reguliše pravo na žalbu, rok za njeno podnošenje, organ kome se podnosi ili odredbu prema kojoj žalba nije dopuštena, ili se propisuje drugi način osiguranja zaštita prava i zakonitosti.

Samim tim se shodno odredbi člana 25. Zakona o slobodi pristupa informacijama u FBiH u ovom dijelu imaju primijeniti odredbe Zakona o upravnom postupku.

Članom 11. ZUP-a jasno je propisano da stranka ima pravo na žalbu protiv rješenja donesenog u prvom stepenu, te da se samo zakonom može propisati da u pojedinim upravnim starima žalba nije dopuštena i to samo ako se na drugi način osigura zaštita prava i zakonitosti.

Već iz činjenice da je tužitelju dostavljeno prvostepeno rješenje jasno proizilazi da mu je priznat status učesnika u upravnom postupku kao zainteresovanog lica, pa i u smislu prava na pravni lijek.

Prvostepeni organ je pogrešnom poukom o pravnom lijeku koja je sadržana u rješenju 07-02a)-20-434-12/19 od 12.12.2019. godine tužitelju uskratio pravo na žalbu, ali i povrijedio načelo dvostepenosti kada dao uputu sa se protiv toga rješenja može izjaviti prigovor rukovodiocu organa. Nastavno na opisano i tuženi organ je pogrešno zasnovao svoju nadležnost prihvatajući da odlučuje po podnesnom prigovoru a što je u konačnici dovelo do situacije u kojoj su i prvostepeno i drugostepeno rješenje doneseni od istog upravnog organa, te na njima sadržan potpis istog donosioca, a što je svakako protivno principu dvostepenosti. Tuženi organ u osporavanom rješenju slijedom pogrešne interpretacije naprijed citiranih zakonskih odredbi pogrešno zasnovao svoju nadležnost, pa je kao nenadležan organ donio osporavano rješenje uz pogrešnu primjenu materijalnog i procesnog propisa tačnije člana 14. i 25. Zakona o slobodi pristupa informacijama u FBiH i člana 11., te člana 222. stav 3. i člana 224. Zakona o upravnom postupku.

Sve prednje navedeno predstavlja razloge za rješenje tuženog Ministarstvo privrede HNK broj: UP/II-07-02a)-14-1/20 od 22.01.2020. godine shodno odredbi člana 34. ZUS-a i vraćanje predmeta tuženom organu sve kako je i odlučeno u dispozitivu.

U ponovnom postupku tuženi će prilikom odlučivanja o prigovoru tužitelja cijeliti prije svega da li je nadležan da odlučuje po izjavljenom prigovoru koji mu je dostavljen u smislu odredbe člana 65. ZUP-a, te imati u vidu odredbu člana 208. stav 4. ZUP-a, činjenicu da je tužitelj prigovor (koji sadrži sve elemente koje i žalba treba sadržavati) podnio shodno uputi o pravnom lijeku koja je sadržana u prvostepenom rješenju, ali i činjenicu da je u ranije donesenom rješenju u istom postupku bila sadržana drugačija uputa o pravnom lijeku po kojoj je tužitelj također izjavio žalbu i to Federalnom ministarstvu pravde, koje je prihvatajući svoju nadležnost žalbu usvojilo. Uz sagledavanje prednje navedenih činjenica i primjenu navedenih zakonskih odredbi tuženi organ će u ponovnom postupku odlučiti da li su ispunjeni uslovi da prigovor (žalbu) tužitelja zajedno sa spisom dostavi nadležnom organu na odlučivanje, ili su ispunjeni uslovi za poništenje prvostepenog rješenja, odnosno

izmjenu istog shodno odredbi člana 232. ZUP-a u upravu kod činjenice da se u konkretnom slučaju radi o istom organu koji je donio i prvostepeno rješenje.

Kako je sud na prednje obrazloženi način utvrdio da je pobijano rješenje doneseno od nenadležnog organa i to slijedom pogrešne upute o pravnom lijeku koja je sadržana u prvostepenom rješenju, to osporavano rješenje nije bilo moguće dalje ispitati u smislu ostalih tužbenih razloga.

Pouka i pravnom lijeku:

Protiv ove presude ne može se izjaviti žalba.

Zapisničar

Marijana Križanac

Sudija

Mediha Boškailo-Veledar